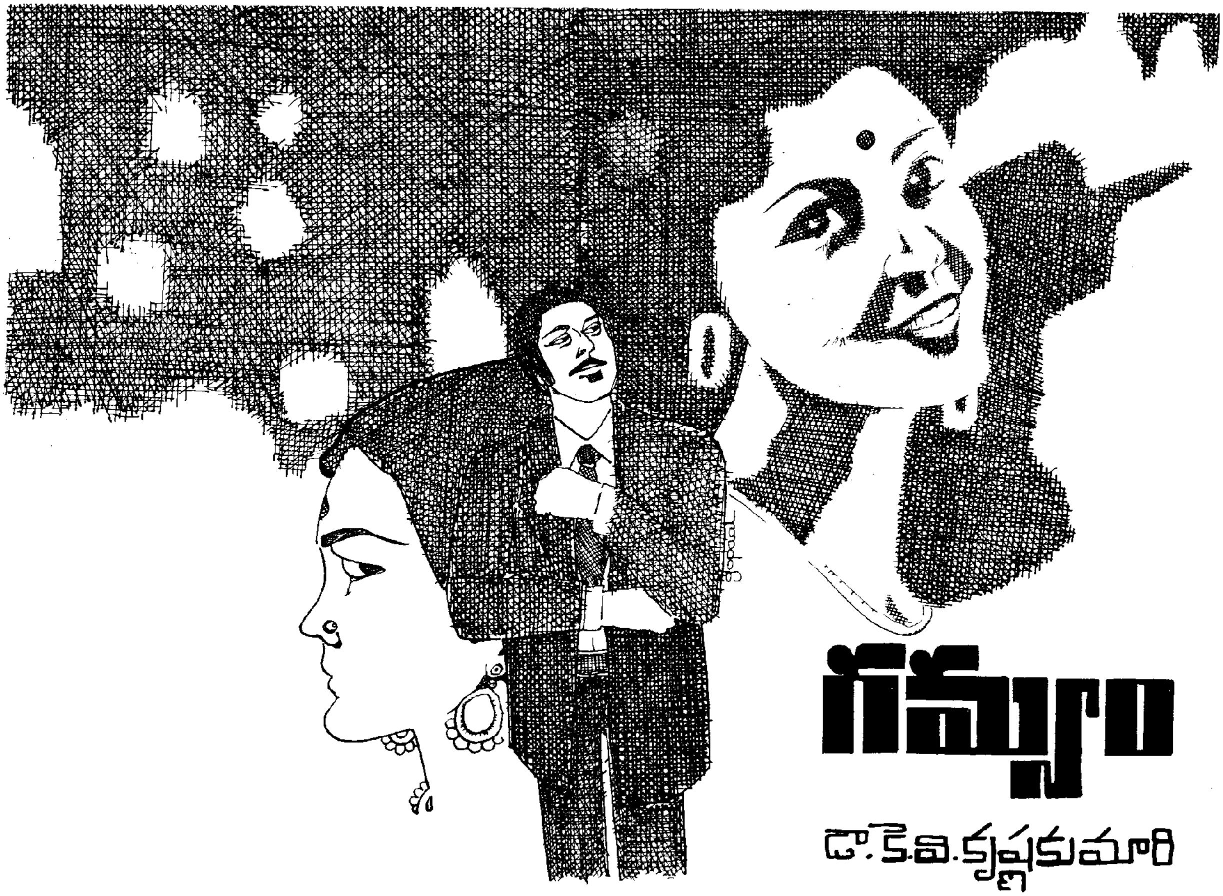

గమ్యం

డా. కె.వి. కృష్ణకుమారి

"అందరూ ఏమనుకుంటున్నారోయ్!"

చేతినిండా నెయ్యి వొంపుకుంటూ రెండోసారి అడిగాడు ముసలాడు.

అసలే ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్టున్న దివాకర్ మళ్ళా ముభావంగా తలొంచుకున్నాడు.

"ఆఫీసులో పని ఎక్కువగా వుందేమిటోయ్!"

కలుపుతున్న కందిపొడిలో నెయ్యి ఎక్కువైనట్టుంది. కూతురు కనిపెట్టి గిన్నె ఎమ్మరిస్తుంటే, కడుపు కదిలేలా నవ్వుతూ – ఓరగా అల్లుణ్ణి చూస్తూ – మాటవరసకి అడిగినట్టు అడిగాడు ముసలాయన.

"అవును." ఇంక తప్పదన్నట్టు మొహం చిట్లించాడు దివాకర్.

"ఈ తిరుగుళ్ళూ ఈ ఉద్యోగం నాకుమటుకు నచ్చలేదు. ఇంట్లోనూ, వంట్లోనూ – సుఖం లేకపోయాక ఎందుకొచ్చిన కలెక్టరీ ... అందుకే చిన్నాణ్ణి ఐ. ఎ. ఎస్‌కి వెళ్ళకుండా మాన్పించేశాను."

కాటికి కాళ్ళు జాపుతున్నా – కక్కుర్తి బుద్ధులు పోని ముసలాడి జాతకం క్షుణ్ణంగా తెల్సిన దివాకర్‌కి మాట్లాడ్డం ఇష్టంలేదు. లంచాలు పెట్టి – నల్లడబ్బు దొంతర్లు పెట్టి – ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళు ఘనంగా చేశాడు.

విషయం పొక్కాక పరువు వీధిన పడింది. ఉద్యోగం పోగొట్టుకుని – శ్రీకృష్ణ జన్మస్థానంలో కూర్చునివచ్చినా – ఎందుకో ఆ పొగరు! – ఏమిటో ఆ గర్వం.

"మా నాన్న అంత ఇదిగా పలకరిస్తుంటే బెల్లంకొట్టిన రాయిలా కూర్చుంటారెందుకూ మాటలు రావటంలేదా ఏమిటి?"

దురుసుగా – కరుకుగా – గది ప్రతిధ్వనించేటట్టు గద్దిస్తున్న లక్ష్మి ఉనికే దుర్భరంగా వుంది.

"ఏమిటి?" కరుకుగా అంటూనే కంచంలో చేతులు కడిగేశాడు దివాకర్.

"మనిషేం మారలేదన్నమాట –"

"పోన్లే నాన్నా – ఆయన మారితే ఎవరికీ మారకపోతే ఎవరికి?" వెడుతున్నవాడల్లా వెనక్కి తిరిగి చూశాడు దివాకర్.

అమ్మవార్లా అలంకరించుకున్న లక్ష్మి మురిపెంగా తన నగలవంక చూసుకుంటోంది.

కూతురి ఐశ్వర్యం – అంతస్థు అంచనాలు వేసుకుంటూ – సంబరంగా చూసుకుంటున్నాడా తండ్రి.

విసురుగా వెళ్ళిన దివాకర్ అప్రయత్నంగా ఆగిపోయాడు. అసహనంతో అతని మొహం ఎరుపెక్కింది. తనకోసం కేటాయించుకున్న హాలంతా – లక్ష్మి తాలూకు జనంతో – మూడో క్లాసు ప్రయాణీకులాక్రమించిన ఫస్ట్‌క్లాస్ కంపార్ట్‌మెంట్‌లా వుంది. వరద బాధితులచేత ఆక్రమించబడ్డ – ప్రభుత్వ భవంతిలావుంది.

సామాన్లలాగే వాళ్ళూ అస్తవ్యస్తంగా వున్నారు.

అడ్డదిడ్డంగా సోఫాల్లోనూ – మెత్తటి కార్పెట్లమీదా – ఇష్టమొచ్చినట్టు పడుకుని – బంగళా పునాదులు కదిలేలా – కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

కొందరు దివాకర్‌ని గమనించీ గమనించినట్టు సర్దుకున్నారు. మరికొందరు గమనించీ గమనించనట్టు ఊరుకున్నారు.

అవును – వాళ్ళు లక్ష్మి తాలూకువాళ్ళు – సంస్కారం ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది? ఎక్కడుందని వస్తుంది?? అది లక్ష్మి ఇల్లన్న అహం వాళ్ళల్లో కన్పిస్తోంది. అది కల్పించింది లక్ష్మే – లక్ష్మి! బుసలుకొట్టే త్రాచుపాము గుర్తొచ్చింది. గుర్తొస్తూంది.

విసురుగా తన గదిలోకి వెళ్ళి – విసుగ్గా తలుపు గడియపెట్టాడు. ఉలిక్కిపడ్డాడు.

మరదలు రమ – జారిపోతున్న పమిటను సరిచేసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యకుండానే – లక్ష్మిలా కళ్ళార్పుకుంటూ మెలికలు తిరిగిపోతోంది. నేలచూపుల్లో – వోరచూపులు కలిపి – అనవసరంగా సిగ్గుపడిపోతోంది.

"నువ్వా! ఇక్కడా!!" అసహ్యంతో కళ్ళు చిట్లించాడు దివాకర్.

"అన్ని గదుల్లో అందరూ వున్నారు. అన్నిటికన్నా ఈ గదే బావుంది బావా! నేనొచ్చిన దగ్గర్నుంచీ ఇక్కడే పడుకుంటున్నా."

దివాకర్ మంచం చూపిస్తూ పులకరించి

పోతున్నట్టు మొహంపెట్టిన రమను చూస్తుంటే గొంగళిపురుగును చూస్తున్నంత కంపరంగావుంది దివాకర్‌కి.

"వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ నా? ఎప్పుడూ రావటం ?"

విసుగ్గా – కరుగ్గా చూస్తూన్న బావగారి విగ్రహాన్నే తన్మయంగా చూస్తూ చిన్నగా నవ్వింది రమ

"నువ్వు కేంప్‌కి వెళ్లినరోజే – నేమా, అమ్మా, నాన్నా, తమ్ముడూ వచ్చాం మొన్నేమో– అన్నయ్యలూ – వదినలూ వచ్చారు చిన్న అక్కయ్యలూ – బావలూ వచ్చేశారు – ఇవాళ మిగ్వొచ్చేశావు."

ఆ కళ్ళార్పటంలో – ఆ సిగ్గుపడటంలో – లక్ష్మి పోలికలే ఎక్కువగా కన్పిస్తుంటే, చీదరించు కుంటూనే పోలోచనగా చూశాడు ఈ మందంతా ఎందుకొచ్చినట్టు !

"బావా అందరం ఒకేసారి చచ్చిపోతాం. స్కైలాబ్ పడుతుందని అక్క అందరికీ ఫోన్లు చేసింది. అందరం వచ్చేశాంగా ఇప్పు? పడినా ఫరవాలా –"

కదలిక లేకుండా నిలబడ్డ దివాకర్ తలుపు కొడుతున్న శబ్దం వింటూనే ఉలిక్కిపడ్డాడు

ఎంత పొరపాటైంది! గడియ అలాగేవుంది– ఒవ్వున దూసుకొచ్చి తలుపు గడియ తీసింది రమ

లక్ష్మిని చూసి పమిట సర్దుకుంది – కుచ్చిళ్ళు ఎవరించుకుంది

"ఛీ–పాడా–బావ గడియ పెట్టేశాడు –"

"ఛీ – ఛీ –"

స్కైలాబ్ శకలంగా, ఛీత్కారంతో దివాకర్ దగ్గరకొచ్చిన లక్ష్మి, దివాకర్ రౌద్రాకారం చూసి ఒకడుగు వెనక్కి వేసింది

"ఛీ – ఏమిటీ సంతా !!!"

"సంతేమిటి? నావాళ్ళొచ్చారు పిలిపించు కున్నాను – ఏం ???"

"అదే ఎందుకంటున్నా"

దివాకర్ తీవ్రతకి – మరో పదిరెట్లు గొంతు పెంచింది లక్ష్మి

"ఎందుకో తెలీదా? కలెక్టర్‌గా మీరే ఉత్తర్వులు జారీ చేశారుగా అందర్నీ సురక్షిత ప్రదేశాల్లో వుండమని నావాళ్ళని వొదిలిపెట్టి

కాలం

కాలం కొందరికి భగవంతుని కంఠహారం!
ఆదే మరొకరికి కలల కర్పూరహారం!
కాలమనే దేవత కమనీయ కటాక్షం
కొందరి కాంక్షల పరిపూర్తికి నవ వసంతం!
ఆ మధుమతి కన్నుల్లో విరిసిన తిరస్కారదృష్టి
ఎందరో కోర్కెల కోరకాలకు అనావృష్టి!
కాలాన్ని మస్తిష్కానికి మకుటం చేసుకొని,
జీవిత విశ్రేణిపై నడచిపోతారు కొందరు!
కాలాన్ని నిద్రమాత్రగా దిగమింగి,
నిరాశా నిర్లిప్తతల లోయల్లో క్రుంగిపోతారు
కొందరు!
ఒకరికి కాలం ప్రియురాలు!
ఇంకొకరికి కాలం వెలయాలు!

— జి. భాను

గమ్యం

నేనెలా వుండగలమా? – వాళ్ళెలా వుంటారు? ఒక్క దినాణం లేనివాళ్ళ కెలా తెలుస్తాయి ప్రేమలూ – అభిమానాలూ –"

దివాకర్ పిడికిళ్ళు బిగిశాయి

"మీరు బైట ఎలా ఊరేగినా – నే పట్టించు కోను రమ పెళ్ళి కావల్సిన పిల్ల"

"యూ బ్రూట్ –"

పేలటానికి సిద్ధంగా వుంది అగ్నిపర్వతం విసురుగా తలుపులు మూసిన చప్పుడైంది

అశాంతిగా ఫ్రిజ్‌డేర్‌మీద చెయ్యి వెయ్యబోయి తమాయించుకున్నాడు దివాకర్

ఉద్యోగ ధర్మం మంచు తున్న గుండెకు మంచి మొరకలా తగిలింది మానసికంగా అలసిన దివాకర్‌కి విశ్రాంతి తీసుకునే సమయం గంట మాత్రమే –

ఈ స్కైలాబ్ ఎమర్జెన్సీలో ఆమాత్రం దొరకటం అదృష్టమా? దురదృష్టమేమో!

రమ మాటలు గుర్తుకువచ్చి విసురుగా దుప్పటి లాగి మూలకి విసిరివేశాడు దిళ్ళు రెండూ కాళ్ళవైపుకు గిరాటువేశాడు

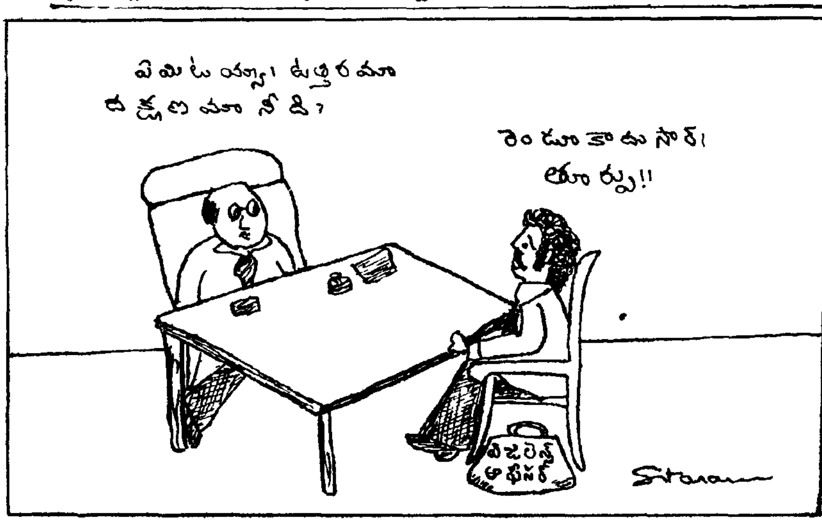

టూర్‌లో అలసిపోయిన శరీరం విశ్రాంతి కోరుతోంది. మండిపోతున్న మనసు మాత్రం సెగలు కక్కుతోంది. బాల్కనీలో నవ్వులూ – అరుపులూ – కేకలూ– కేరింతలూ – శృతిమించి విన్పిస్తున్నా – నిస్తేజంగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు దివాకర్.

"బావ కివాళ బైటకు వెళ్ళాల్సిన పనుందేమిటో ?"

బావమరిది సత్యం గొంతు పెద్దగానే విన్పిస్తోంది.

"ఏమో ఎవరికి తెల్సు." వుల్లవిరుపుగా వుంది లక్ష్మి గొంతు

"నాలుగువించీ ఎవళ్ళని ఇల్లు కదలవద్దనీ – ఎవరివాళ్ళ దగ్గర వాళ్ళే వుండాలనీ – బావ కూడా ఆర్డర్లు జారీ చేస్తున్నాడుగా"

మరో బావమరిది నవ్వు డబ్బాలో గులకరాళ్ళు వేసినట్టు బాల్కనీ అంతా ప్రతిధ్వనిస్తున్నట్టుంది

"అవును. అందుకే మనందరం ఇక్కడున్నాం."

"అమ్మాయ్! అతన్తో కూడా చెప్పకూడదే ఇల్లు కదలద్దని."

తండ్రికి సమాధానంగా లక్ష్మి పెళ్ళున నవ్వింది

"ఎందుకు? ఆ స్కైలాబ్ అతని నెత్తిన పడుతుందనా ?"

విరక్తిని పెంచి శారీరకంగా కూడా తనని దూరం చేసుకున్న లక్ష్మి నుంచి ఏ మాటైనా వినటానికి అలవాటుపడిపోయిన దివాకర్‌కి – విరక్తిగావున్నా వినటం తప్పనిసరి అవుతోంది

"ఆపేక్ష వుండికాదు చెప్పేది వాళ్ళ నాయన దరిద్రాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని ఎన్నోవేలతో అతన్ని కొనుక్కున్నామా – పైగా బోల్డంత డబ్బూ, పరపతి ఖర్చుపెట్టి కలక్టర్ని చేశామా – బంగారు బాతులాండి వాడు అతనుంటేనే ఈ బంగళా – ఈ హోదా..."

అష్టావక్రుడి లాంటి ముసలాడు – బోసినోటితోనే పగలబడి నవ్వుతుంటే – మరికొన్ని కంఠాలు శృతి కలుపుతున్నాయి.

దివాకర్ దవడలు బిగపట్టాడు పిడికిళ్ళు బిగుసుకుపోయాయి 'రాస్కెల్స్ ఎంత ధైర్యం! ఎంత పొగరు' ఎన్నోసార్లలాగానే ఈసారి అలవాటుగా పళ్ళు నూరుకున్నాడు దివాకర్

ఎప్పటిలాగే మూర్ఖుల ముందు తన సంస్కారం ఓడిపోయింది ఈసారికూడా నాగరికత – అనాగరికత మృగాల ముందు తల వంచుకుంది

"వెళ్లనియ్యి నాన్నా – ఆయుష్షుంటే సముద్రంలో పడేసినా ఈదుకొస్తాడు"

బూటుకి లేసు బిగిస్తూన్న దివాకర్ కళ్ళలోంచి నిప్పులే కురుస్తున్నాయి.

కారు బంగళా దాటింది అప్రయత్నంగా తిరిగి చూశాడు తన బంగళా భయంకరమైన విషనాగుల్ని దాచుకున్న అందమైన పుట్టలా వుంది. పురుగుల్ని దాచుకున్న మేడిపండులా వుంది.

[35వ పేజీ చూడండి]

కారు దూరమౌతుంటే తనకు దూరమైన సన్నిధి మరింత దగ్గరై కలవరం కల్గిస్తోంది. మనసులో నిండిన మనస్సైన మనసు — మనసులో ఇమడలేక అశాంతిని కల్గిస్తోంది

"ఎంత పొరపాటు చేశావు నాన్నా! ఎన్నెంత ద్రోహిని చేశావ్ ఎంత దురదృష్టవంతుడ్ని చేశావ్.'

ఈ లోకంలోలేని తండ్రిని తల్చుకుని ఎప్పటిలాగే అశక్తతనీ, అసమర్థతనీ గుండెల్లో దాచుకుని చెమ్మగిల్లిన దృష్టిని నిర్మానుష్యమైన వీధులవైపు కేంద్రీకరించాడు

"సార్! మావాళ్ళ ... ఇవాళ..."

దివాకర్‌కి ఎలా చెప్పాలో తెలీక తడబడి పోతున్నాడు డ్రైవర్

"ఇంట్లోంచి కదలద్దన్నారా?"

గంభీరంగా వుంది దివాకర్ గొంతు

"సర్ తమరు అనుమతిస్తేనే "

"వెళ్ళు జాన్ ఇవాళంతా నేను ఆఫీసులోనే వుండాల్సొస్తుంది మీవాళ్ళ దగ్గరుండు "

ఎటో చూస్తున్న దివాకర్‌ని మరో మాటడిగే ధైర్యం లేదు జాన్‌కి నిండు చూలాలైన భార్యా— తనమీదే ప్రాణాలు నిలుపుకున్న ముసలి తల్లీ తండ్రీ... వాళ్ళు తనని రమ్మని మరీ మరీ హెచ్చరించటం గుర్తుకువచ్చి — మరో మాట అనలేకపోయాడు

అప్రయత్నంగా రిస్ట్‌వాచ్ చూసుకున్నాడు

దివాకర్ ఓరగా చూశాడు

తనవాళ్ళ దగ్గరకు రెక్కలు కట్టుకు వాలాలన్న అతని ఆతృత చూచాయగా గమనించాడు—

అవును — సహజమే — ఎవరికివాళ్ళే తనవాళ్ళని చేరుకోవాలనీ — అవసరమైతే — తనవాళ్ళ సన్నిధిలోనే సంతోషంగా మరణించాలనీ — చేతులో వున్న ఈ ఆఖరి కోరికను తీర్చుకోవాలనీ — మృత్యుభయంతో తల్లడిల్లే ఈ సమయంలో—ఎవరికివారే అనుకోటంలో ఆరాటపడటంలో — అసహజత్వం లేదు లేదు

అతి సామాన్యుడైన డ్రైవర్ కూడా ఆ విధంగా అదృష్టవంతుడే — అందరి దృష్టిలో అదృష్టవంతుడైన తనకేదీ అదృష్టం? — తనకెవరున్నారు? — తనకోసం ఎవరున్నారు???—

లేరా? — ఎవరూ లేరా? — నీకోసం ఎవర్ూ లేరా??? — దివాకర్ గుండె బరువులోంచి — మస్తిష్క చలనంలోంచి — ఆవేదన అంచుల్లోంచి, అస్పష్టమైన ఆకారం స్పష్టంగా — జాలిగా — ఆత్మీయంగా, ఆప్యాయంగా — ఆరాధనతో —

తన కన్నీటి పొరల్లో మెరుపొచ్చింది — తన అణువణువులోనూ తనే ఐ చిత్ర విచిత్రంగా, తనలో నిండిపోతూ—వంటరితనాన్నుంచి దూరంచేస్తూ— తనకోసం వెలుగుతూ — తనకోసమే బ్రతుకుతున్న, ఒక దేవత స్మృతే — ఆ భావనే అద్వితీయంగా వుంది అపురూపంగా వుంది

"సంధ్యా!" దివాకర్ హృదయం ఆత్మీయతతో స్పందించింది

"దివాకర్! నీ ఉన్నతికోసం, నీ చదువు

గమ్యం

[22వ పేజీ తరువాయి]

కోసం, నీ భవిష్యత్‌కోసం మీ నాన్నగారు తను అమ్ముడుపోయారు నిన్ను అమ్ముకున్నారు. చెప్పలేని బాధ అయినిది. చెప్పుకోలేని వ్యథ నీది నిన్నూ, నీ పరిస్థితుల్నీ ఈమాత్రం అర్థం చేసుకోలేవా దివాకర్! నీ తండ్రిని ఋణ విముక్తుడ్ని చెయ్యటం నీ విధి నీ కర్తవ్యం.

దివా! డబ్బుకి అమ్ముడుపోయినందుకు విధికి తల వంచి, సమాజపరంగా విధిలేక మరో పెళ్లి నువ్వు చేసుకుంటున్నా — పవిత్రమైన మన అనుబంధం విధికన్నా బలవత్తరమైంది. మన అనురాగం విధినే శాసించేది. నువ్వు నా కోసం, నేను నీకోసం ఎప్పటికీ వుంటాము. వుంటాము దివా ... వుంటాను"

ఎన్నో పిల్లనాటి సంధ్య ఇప్పుడు పరిక్రొత్తగా తన హృదయపు పొరల్లోంచి తొంగిచూస్తోంది.

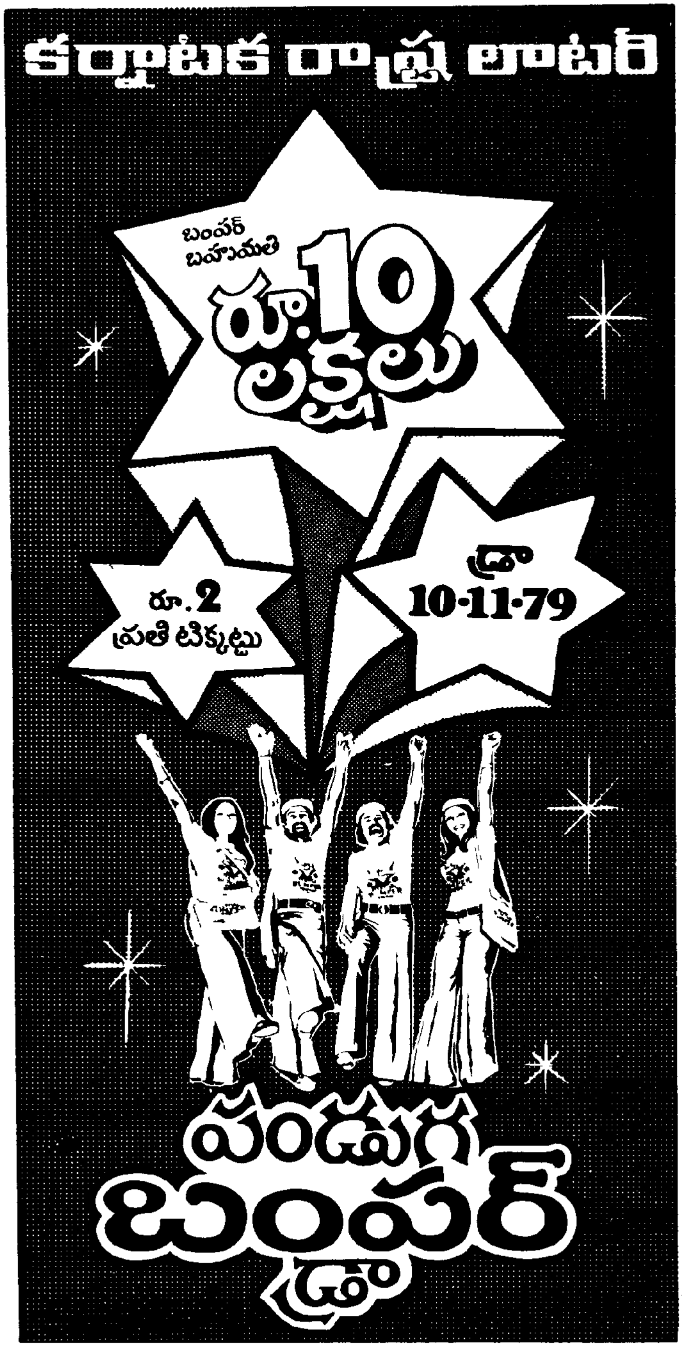

Ⓜ మైసూర్ సేల్స్ ఇంటర్నేషనల్ లిమిటెడ్, బెంగుళూరు

తన మనసుని ఆలింగనం చేసుకుని కన్నీటితోనే పోదార్చుస్తోంది.

"సంధ్యా — ఎక్కడున్నావ్! ఒంటరిగా ఎక్కడున్నావ్ ... ఎలావున్నావ్."

దివాకర్ కళ్ళ ముందు పేరుకున్న చీకటిలో సంధ్య వెలుగుతోంది. కొవ్వొత్తిలా వెలుగుతోంది. కొవ్వొత్తిలా!!

"సర్! మావాళ్ళ దగ్గిరికి వెళుతున్నా సార్!" కారు తాళాలందిస్తూ — వినమ్రంగా నిలబడ్డాడు డ్రైవర్.

అప్రయత్నంగానే తలూపిన దివాకర్ చేతుల్లో తాళాలు బిగుసుకున్నాయి.

"మావాళ్ళు ... మావాళ్ళు కావాలి ... నాకు నావాళ్ళని చూడాలనివుంది.

ఎలా? ఎలా! ఎలా!!

బద్దలౌతున్న తల రెండు చేతుల మధ్యా నలిగిపోతోంది. బద్దలైన హృదయంలో సంధ్య రూపం అస్పష్టంగా నవ్వుకుంటూంది. ఆ నవ్వులో జాలి వుంది — ఆవేదన వుంది — ఆరాధన వుంది— ఆప్యాయత వుంది — అనురాగం వుంది. అన్నీ తనకి కావాలి.

ఎలా!! ఎలా??

"సర్!"

ప్యూన్ వినయంగా నిలబడ్డాడు

"సర్ ...తమని చూడాలని ఎవరో వచ్చారు—"

గమ్యం

"ఇప్పుడెవర్నీ చూడనని చెప్పు—"

"చెప్పా సార్... చాలా దూరం నుంచి వచ్చారట..." భయపడుతూనే విజిటింగ్‌కార్డ్ టేబిల్‌పైన పెట్టాడు.

"సంధ్య"

"సంధ్యా!!!"

సంభ్రమంగా లేచినిలబడ్డాడు దివాకర్.

తన అంతస్తు గుర్తుకు తెచ్చుకుని — ఆనందాన్ని అణుచుకుంటూనే అతి ప్రయత్నంమీద కూర్చోబోయాడు — కూర్చోలేక అసహనంగా నిలబడ్డాడు.

ప్యూన్ వింతగా చూస్తున్నాడు. గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నాడు.

"సార్..."

"రాస్కెల్ — త్వరగా రమ్మను."

ఒక్క పరుగున వెళ్ళాడు ప్యూను.

నవ్వుని పాదాలమీద జరీ అంచు ఎర్రటి చీర మెరుస్తోంది — మృదువైన చెయ్యొకటి స్ప్రింగ్ డోర్‌మీద కనిపించి మాయమైంది — దివాకర్ హృదయం లయ తప్పుతోంది — గుండె వశం తప్పుతోంది — మనసు స్థితిని దాటుతోంది తలుపులు మూసుకున్నాయి — తపించే కళ్ళు కలుసుకున్నాయి.

ఆ అందమైన కళ్ళల్లో — ఆ ఆర్తిలో — ఆ తపనలో — ఆ అనురాగ స్రవంతిలో — తన రూపం కన్పిస్తోంది.

నీళ్ళు నిండిన తన కళ్ళలో — ఆ మూర్తి నిండిన తన హృదయంలో — తన అణువణువులో సంధ్య రూపమే అగ్నిశిఖలా వెలుగుతోంది.

దగ్గరున్న హృదయాలు పెనవేసుకోటానికి ఆత్రపడుతున్నాయి. ఒకటే ఐన మనసులు ఒకటై పోవటానికి ఆరాటపడుతున్నాయి.

ఇద్దరిలో ఒకటే భావం — ఒకటే భాష — ఒకే వేదన — ఒకే స్పందన.

"సంధ్యా!"

చేతులు చాచిన దివాకర్ గుండెల్లోకి ఆత్రంగా చొచ్చుకుపోయింది సంధ్య. దగ్గరైన సంధ్యని ఆర్తితో హత్తుకున్నాడు దివాకర్.

"సంధ్యా! నిజమా...ఇది... ఇది నిజమా... నాకంత ... నాకింత అదృష్టమా...''

మాటలు కరవైన దివాకర్ పిచ్చివాడిలా తడబడిపోతున్నాడు. తన ప్రాణాన్ని ప్రాణాల్తో మూసుకున్న సంధ్యకి మాటలు కరువైపోయాయి.

ఎంతోసేపటికి తేరుకున్న దివాకర్ సంధ్యని పొదివిపట్టుకుని కన్నీళ్లతో తడబడుతూ చిన్నగా అన్నాడు. తృప్తిగా అనుకుంటున్నాడు.

"నాకోసం ... నాకోసం వచ్చావా సంధ్యా ... ఇన్నాళ్లూ నిన్ను పట్టించుకోని ఈ దుర్మార్గుడు ఏమైపోతాడోనని ... నాకోసమే వచ్చావుకదూ...''

సంధ్య కన్నీళ్ళు దివాకర్ గుండెల్లోకి వెచ్చగా పోయి ఇంకిపోతుంటే, మరింత తృప్తితో ఆ లేతపెదాలు కదిలాయి.

"నా ప్రాణాన్ని ప్రాణంతో చూసుకోటం కోసం — ఈ జీవచ్ఛవం వెతుక్కుంటూ వచ్చింది దివా ... నీకోసం ... నీకోసమే...''

తృప్తినీ ఆనందాన్నీ అతిప్రయత్నంమీద అణచుకున్న దివాకర్ అభ్యర్థనతో చూశాడు.

"సంధ్యా! ఈ పేదవాడ్ని కొంతకాలం పోషించుకోగలవా?''

సంధ్య కళ్లు విస్మయంతో విప్పారాయి.

"కలెక్టర్‌గార్ని ఒక టీచర్ పోషించటమా?''

"కలెక్టర్ని కాదు — మామూలు దివాకర్‌ని. పోగొట్టుకున్న పెన్నిధికోసం పరితపిస్తున్న ఒక సామాన్యుణ్ణి. ఒక సామాన్యుడికూడా అందుబాటయే అదృష్టాన్ని ఇంక జారవిడుచుకోలేని అభాగ్యుడ్ని. ఒక మామూలు మనిషిని — నీ మనిషిని..."

మాటలు కరువైన దివాకర్‌ని ఆత్రంగా హత్తుకుంది సంధ్య.

"ఏమిటి ఏమిటీ మాటలు...''

"పదవిలేని నేను ఎవరికీ అక్కర్లేదు ... ఎటువంటి పదవైనా — నీకన్నా నాకెక్కువది కాదు ... అర్థంచేసుకున్నాను — అర్థం చేసుకో సంధ్యా!''

పాదాలమీద వొంగిపోతున్న సంధ్యని — తను పదిలపరచుకున్న స్థానంలో — పవిత్ర స్థానంలో— తన హృదయంలో — తృప్తిగా ఇముడ్చుకుంటున్న దివాకర్ కన్నీళ్లు — అక్షింతలుగా సంధ్య నుదుటి మీద మెరిశాయి.

సంధ్య పెదాలపై నవ్వాయి.